

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

155

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

M. SOLOMON

ATENTAT ÎN INFRAROȘU

★★★★

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

M. SOLOMON

ATENTAT ÎN INFRAROŞU

* * * *

Coperta-desen: D. IONESCU

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
Anul VII — Nr. 155

cpsf.info

Cititorii au cuvîntul

Sînt un cititor și un colecționar pasionat al Colecției. De aceea, nu o dată am recomandat-o prietenilor și celor apropiați. Sincer vă spun că povestirile publicate sînt foarte interesante, temele abordate folosind ca domeniu de inspirație viitorilor cercetători, ingineri etc. pentru transformarea viselor în fapte. Ca student al facultății de matematică și fizică, aș fi de părere ca viitoarele povestiri să cuprindă și subiecte legate de viitorul apropiat... Apoi de ce numai planeta Marte e în atenția scriitorilor? De ce nu sînt redate prin intermediul fanteziei întîmplări legate și de alte planete? Îmi pun întrebarea: oare nu există un nou Jules Verne al zilelor noastre?

GEORGE RALF
student al Facultății de matematică și fizică, Universitatea „Al. I. Cuza"-Iași

Scrisoarea cititorului nostru pune cîteva întrebări interesante. După cum se poate vedea, consultînd Colecția, redacția a publicat pe lîngă romanele și povestirile de „mare fantezie" („Nebuloasa din Andromeda", „O iubire din anul 41042", „Paradoxala aventură" etc.) și lucrări a căror acțiune are loc într-un viitor apropiat („Al șaselea simț", „O întîmplare de necrezut", „Drum bun, scumpul nostru astronaut!", „Apa care usucă", „Turneul de primăvară" etc.).

Asemenea lucrări de „mai mică fantezie" sînt necesare, și noi vom continua să le publicăm. Cu toate acestea, în zilele noastre, cînd „utopia" devine realitate, cînd încep să se înfăptuiască în mod științific visurile cele mai îndrăznețe ale omenirii, sarcina principală a literaturii de anticipație este abordarea celei mai înaripate fantezii, după cum suna îndemnul ziarului „Komsomolskaia Pravda" adresat scriitorilor științifico-fantastici.

Un minunat exemplu îl dau în această privință romanele scrise în trei țări diferite de Ivan Antonovici Efremov, Stanislav Lem și Sergiu Fărcășan.

Aceste romane ne dau în mod indirect un răspuns la întrebarea pusă de cititorul nostru în legătură cu un nou Jules Verne. Părerea noastră (și acest lucru îl ilustrează bogăția de idei a celor trei romane citate) este că epoca pe care o trăim — era cosmică, atomică, a comunismului triumfător — e atît de grandioasă, de vastă, de multilaterală, încît poate prilejui apariția unei întregi pleiade de Jules Verne.

În ceea ce privește observația tovarășului George Ralf despre lucrările care să „abordeze" și alte planete decît Marte, îl informăm că va găsi ceea ce dorește chiar în numărul viitor al Colecției. E vorba despre o povestire interesantă și plină de poezie, în care scriitorul sovietic Gheorghi Gurevici își va purta cititorii pe sateliții planetei Uranus.

cpsf.info

REZUMATUL BROȘURILOR PRECEDENTE:

I

Sub conducerea ciberneticianului Florea Neacșu se efectuează la București o experiență pe grupuri mari de animale.

Se urmărește dirijarea pe viu a sintezelor din organisme, folosindu-se metode de protecție chimică împotriva radiațiilor.

Cauze necunoscute determină eșecul experienței nr. 27. Animalele mor lovite de ucigătoare raze gama.

Medicul Franz Werner, matematicianul Victor Grozea și biofizicianul Toma Alexandrescu, elevi ai profesorului Mureșan și colegi ai lui Florea Neacșu, încearcă să descifreze misterul, pornind de la o bizară emisie radiofonică, interceptată de colega și prietena lor, pedagoga Laura Oprișan.

Elementele aduse de Laura sînt cu totul insuficiente.

Bogata viață științifică internațională la care participă eroii experienței nr. 27 îi aduce în împrejurări noi.

Toma este la Paris, delegat la un congres mondial.

Acolo întîlnește pe „omul cu 10 miliremi", Kurt Almer, cibernetician norvegian atins de maladia actinică.

Pe baza ipotezei că există o legătură între Almer și perturbațiile de la experiența nr. 27, Toma îl cheamă pe Florea Neacșu la Paris.

Profesorul Mureșan, poreclit de elevii lui „Tigrul", îi dă lui Florea îndrumările necesare. Ei se despart după următorul dialog:

— Trebuie deci să explorez terenul necunoscut fără legătură cu spatele frontului...

— Cam așa, cam așa, mormăi „Tigrul".

II

La Congresul de la Paris, Kurt Almer este însoțit de o doctoriță pe nume Karin Celsing. Atitudinea acestei femei la congres, relațiile ei radiofonice cu „Mister C" și discuția ei cu Almer despre „luarea" romînului Florea Neacșu pe „Invulnerable" ne aduc în fața unor întîmplări decisive.

În vila ei din Pirinei, Karin Celsing analizează perspectiva pătrunderii romînului pe „Invulnerable". În ochii ei licărea satisfacția unui animal de pradă în apropierea victimei.

cpsf.info

„Mister C" aprobă venirea lui Florea Neacşu pe „Invulnerable".

Între timp, pe unul dintre cei patru sateliţi sovietici ficşi, pe „Microtellus 4", matematicianul Victor Grozea şi astrofiziciana Sien-Lu urmăresc un ciudat „efect în infraroşu".

Pe „Invulnerable", o insulă „invizibilă" plutind în stratosferă, Florea Neacşu, hipnotizat printr-un procedeu radiant de Karin Celsing, deserveşte maşina cibernetică „Liliana".

Contactul, prin unde electrice, cu o instalaţie de unde de putere de pe Marea Neagră, anulează efectul radiaţiilor hipnotice.

Florea îşi construieşte un dispozitiv care transformă impulsurile hipnotice în contrarul lor.

El descoperă rînd pe rînd misterele insulei „invizibile".

III

O crimă îngrozitoare se pune la cale pe „Invulnerable" prin intermediul maşinii cibernetice „Lilly".

Un ucigător fascicul de raze gama este trimis deasupra coloniei „Orizonturi", unde se desfăşoară tratamentul copiilor bolnavi de maladii neurohormonale.

Florea încearcă să intervină, chiar de pe insulă, pentru a împiedica săvîrşirea crimei. Este imobilizat printr-un şoc radiant, în timp ce deviază unghiul de emisie al fasciculului ucigător.

Între timp, prietenii din „Orizonturi" şi cei de pe „Microtellus 4" reuşesc să facă vizibilă insula plutitoare, pe care o urmăresc.

Trei copii din „Orizonturi" cad victimă razelor gama. Micul sculptor Pietro, unul dintre copiii trataţi în colonie, este salvat de medicul Franz Werner.

Pe „Invulnerable" se pregăteşte — la ordinul lui „Mister C" — un îngrozitor genocid împotriva Japoniei.

O comunicare a lui Florea îi face pe prietenii săi să stea de pază la postul de emisie pe 11,00 m.

Kurt Almer îi transmite lui Florea un carton perforat, document important pentru descifrarea codului maşinii cibernetice.

—~o~—

(Urmare din numărul trecut)

Dar ceea ce se întîmplă în clipa aceea îl ului pe Almer. Hope îşi scoase din buzunar un revolver-jucărie şi cu un glas care nu mai avea nimic din tonul lui obişnuit porunci:

— Stai la locul tău!

Durară cîteva clipe pînă să se dumirească, pînă să înţeleagă că este prizonierul lui Hope şi al Karinei şi că între aceştia exista o înţelegere tainică împotriva lui... Ce se întîmpla aici? Ce forţe erau reprezentate de aceşti oameni? Şi toată raţiunea „Lilianei", totul, totul, era în mîna altora? Almer trecu în revistă toate întîmplările al căror factor

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

determinant se crezuse pînă atunci, toți oamenii din jurul său. Jocul frenetic al gîndurilor ducea la niște limpeziri ciudate. Întrebările puse „Lilianei“ nu depășeau oare posibilitățile ei? Are dreptate Florea; a fost o iluzie. Dar cum de se lăsase prins de mreaja acestei iluzii? Cît de obosit trebuie să fi fost, cît de deznădăjduit, dacă el însuși ajunsese să creadă că „Liliana“ a depășit limitele pe care el, Almer, creatorul ei, i le atribuise.

Imaginea scheletului de pe ecranul analizorului îi apăru clară ca un verdict fără apel. Revolverul din fața lui i se păru atît de zadarnic, atît de neamenințător.

— Așadar, voi, spuse Almer cu o voce reținută din care răzbăteau tristețea și sarcasmul, voi ați transformat-o pe „Liliana“ în ucigaș, *voi și nu eu* sînteți ucigașii copiilor. Mă credeam demiurg și eram o biată unealtă a unor criminali odioși. Îți închipui că mă impresionează revolverul tău, Hope? Ceea ce am pierdut este infinit mai important decît frîntura mea de viață, ridicolă bestie! Înainte de a trage spune măcar în numele cărui principiu lucrați? Dar nu... cred că singurul vostru ideal este blestemata poftă de aur...

— Aplică doza maximă, Karin!

Celsing veni în fața lui Almer.

Kurt se clătină. Cu un efort suprem mai rosti:

— Acum știu, știu încotro...

Și se prăbuși.

Karin Celsing se repezi la trupul lui Almer. Constată imediat starea de comă.

— N-a suportat doza, Hope. Moare dacă nu încercăm să-l reanimăm...

— Nu-i timp pentru nebuni, Karin.

Și trase în trupul inert cîteva gloanțe din revolverul său cu amortizor. Trupul lui Kurt se zvîrcoli și se închirci.

Tom Hope se întoarse către Karin.

— Iată una dintre consecințele ideii tale de a-l invita pe romîn, stimată doamnă. Trebuie să înțelegi măcar acum că nu ne jucăm. Fiecare gest nesăbuit ne duce spre moarte. Vîră-ți în cap asta, Karin Celsing! Mister C a comandat ca pînă mîine acțiunea niponă să fie un fapt consumat.

— Am înțeles, Hope...

— Nimeni nu trebuie să știe că Almer e mort. Vom spune că e bolnav și că nu primește pe nimeni. Pentru conducerea insulei trebuie să operăm prin Nekshoo al tău și Albertini...

Povestiri științifico-fantastice cpsf.info

— Va să zică e bine că l-am luat, îl întrerupse ea.

— Dimpotrivă. Fără el, Almer ar fi mers cu noi pînă la capăt. Acum însă sîntem siliți să-l folosim pe ciberneticianul romîn. Și un amănunt esențial: Trebuie să-l ții permanent sub hipnoză. Mai departe. De Albertini am eu grijă. El va calcula algoritmul necesar acțiunii nipone. Pînă mîine seară trebuie să terminăm. Mai avem șase ore de plutit pînă deasupra Japoniei. Două ore pentru alegerea exactă a obiectivelor. Rezervă, șase ore. Trebuie să-l utilizăm pe romîn la controlul general al instalației și la comanda „Lilly"-ei. Va trebui să joace cum îi cîntăm noi. Îți atrag atenția că nu cred în împleticirea lui întîmplătoare lîngă pupitrul mașinii. Accidente de astea se petrec numai în povești. Atenție și la Ratek! În ultimele zile i-am observat îndeaproape pe toți. Sigur sînt numai pe doi dintre electroniști, pe Fred și John. Pe ceilalți trebuie să-i ținem sub observație atentă. Romînul trebuie să execute docil totul. Absolut totul, înțelegi, pînă cînd va dormi pacificat în ocean. Sînt nedormit de 28 de ore. Ca să am capul limpede voi dormi două ore. În acest timp, controlezi ca Nekshoo și Ratek să execute revizia mașinii. După două ore să vină la mine, ca să îndeplinim dispozițiile lui Mister C. Asta-i tot. Acum poți să pleci. Dacă-ți este ceva nelămurit, întreabă acum.

— Nu, am înțeles totul. Dar mi-e...

— Ți-e frică? Așa se cîștigă banii și altele, doamnă Celsing !

— Ești grosolan, Hope...

— Scuzele mele, doamnă.

Karin Celsing ieși tulburată din sala în care zăcea cadavrul lui Almer. Intră în cabina ei pentru a se liniști.

CAPITOLUL XXII

RECONECTAREA

Karin Celsing sună la telefonul lui Florea și-l pofti în camera ei „pentru unele dispoziții transmise de Almer, care se simte foarte rău și nu poate primi pe nimeni".

La intrarea lui Florea, femeia se ridică din fotoliu, îi oferi un loc și cu o voce în care descopereai o undă de spaimă îl întrebă:

— Te simți prost, domnule Neksh?

— Nu, doamnă. Ce dorește domnul Almer?

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

— Să faci împreună cu Ratek revizia generală a instalației.

— Da, știu, l-am anunțat că s-a ivit un început de defect la condensator.

— Înainte de asta, treci pentru două ore în camera de comandă a insulei. Almer nu se simte în stare, iar domnul Hope este ocupat.

Florea dădu să se ridice.

— O clipă, domnule Neksh... O clipă...

Cu mîna în buzunar, Karin Celsing opera, pentru orice eventualitate, ca să asigure un efect mai îndelungat decît două ore.

Florea tresări. Petala dispozitivului de recepție și transformare a impulsurilor era la locul ei, în buzunarul salopetei. Nu se mișcase de acolo. Fusese bine fixată, astfel încît electrozii finali să atingă pielea. Femeia se sperie la tresărirea bărbatului. Îl avea în minte pe Almer... (N-o fi defect emițătorul meu? Nu-i nici un om aici care mi l-ar putea controla. Poate am exagerat și aici doza, pe un om suprasensibilizat.)

Neacșu se reconecta la realitate. Trecînd de sub hipnoză în stare de trezie, el n-avusese timpul să-și refacă reflexul de rezistență la șoc. Era din nou treaz, absolut treaz. Observase că femeia s-a speriat și înțelesese că ea nu bănuia ce se întîmpla cu el. Își reluă înfățișarea de om sub hipnoză dirijată.

— Ce mai aveți de spus, doamnă Celsing? Știți, sînt puțin amețit. Îmi trebuie aer.

— A, nimic, nimic. Voiam numai să-ți spun să ții legătura cu mine pînă cînd își revine domnul Almer.

Florea ieși din cabină. Cînd ajunse dincolo de ușă nu-și putu reține un zîmbet. Tocmai ei, cu mijloacele lor bestiale, l-au readus la lumină. Dar ei habar n-aveau de năzdrăvanul receptor, cît o petală de mușețel, din buzunarul salopetei sale. O clipă Florea se gîndi cu recunoștință la profesorul Mureșan, la salvatoarea lui prevedere.

Mergea cu pas obișnuit, fără grabă, spre camera de comandă. Acolo avea foarte puține manevre de făcut și putea astfel reflecta în liniște la toate.

Se așeză pe taburetul din fața pupitrului, hotărît să-și construiască un plan de acțiune. Așezîndu-se, simți în buzunarul pantalonului un carton. Îl scoase. Era placa perforată pe care i-o înmînase Almer. De ce o fi fost Almer pe la el?

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

Şi cum de s-a îmbolnăvit aşa deodată? Strecură la loc placa şi încercă să traducă mintal semnele, pe care le urmărea cu buricele degetelor. Nu ieşea nimic inteligibil. Îşi dădu seama că placa este întoarsă pe dos. O aduse în poziţie normală şi pipăi orbeşte semnele. După cîteva minute izbuti să traducă în limba obişnuită cîteva semne. Întîi explicaţia codului „unu pe n". După cum se aştepta, era inversarea cifrelor pentru a obţine numărul literei din alfabet. Apoi citi cuvintele : „Decodifică secretul".

Ciudat. Almer îi lăsase un document esenţial: cheia prin care se puteau descifra secretele maşinii.

Oricît s-ar fi străduit însă, Florea n-ar fi reuşit să continue această citire. Hotărî s-o lase pentru altă dată.

Orice întîrziere ar fi putut să compromită primul punct al planului său: comunicarea cu cei de jos. Trecuseră cele şase luni convenite cu Toma. Prietenii lui aşteptau un nou semn de la el. Cuvîntul „Laura" din mesajul dictat de Karin Celsing îi avertizase. Ei sînt, fără îndoială, la postul de ascultare. Fără risc nu se putea întreprinde operaţia de comunicare cu cei de pe Pămînt. Dar fără această comunicare n-ar mai fi avut nici o nădejde...

Trecu atent cu privirea peste întregul tablou de comandă, comparînd aşezarea aparatelor de pe panou cu schema legăturilor de pe pupitrul din faţa lui.

Sectorul I de telecomandă al grupului atomic generator acţiona asupra cîmpului electrostatic. Un moment, Florea se simţi atras de posibilitatea de a interveni aici. Îşi dădu totuşi rapid seama că această cale ar fi fost greşită. Presupunînd că ar fi comandat o slăbire rapidă a cîmpului electrostatic, nava ar fi coborît accelerat, pînă la zona de înălţime minimă, unde, automat, ar fi intervenit pilotul de redresare. Şi oricum, luminile şi semnalele i-ar fi alarmat pe toţi. Chiar dacă ar fi izbutit să defecteze releele de acţionare a alarmei, tot ce putea izbuti era să se prăbuşească, împreună cu ceilalţi, într-o regiune oarecare de pe Pămînt. Dar jertfa lui n-ar fi avut astfel nici un sens. Întreaga bandă trebuia să fie demascată în faţa omenirii şi mai cu seamă şeful acestui grup de criminali trebuia să fie descoperit. În această urzeală, dacă nu prindea capătul firului, toată zbaterea lui ar fi fost zadarnică. „De aceea — îşi spuse Florea —, să lăsăm vitejiile gratuite. Trebuie să fii lucid la maximum. Asta-i singura soluţie. În acest joc năprasnic cîştigă acela care prevede cele mai multe mişcări."

ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE cpsf.info

Sectorul II comanda dispozitivul generator de oscilații electrice al sistemului de invizibilizare. Nici aici o intervenție n-ar fi constituit o problemă dificilă. Dar efectul obținut ar fi fost practic neînsemnat. Era atît de puțin probabil ca în cursul a două ore, cît avea de stat aici, vreun observator astronomic să-și îndrepte instrumentele optice spre punctul în care se găsea insula! Și chiar dacă s-ar fi întîmplat aceasta, era și mai puțin probabil ca observatorii să tragă imediat concluziile necesare. La următorul schimb, controlul instalației ar fi dus la descoperirea defectului. O simplă manevră ar fi îndepărtat apoi insula, din nou total invizibilizată, departe de punctul inițial.

Al treilea sector: radioemisia și radiorecepția. Florea cercetă cu atenție comutatoarele și butoanele de manevră și se strădui să citească schema electronică de sub ele.

Grupuri de cîte trei butoane. Asta însemna grosier, mediu și fin. Căută cu privirile un buton prin care să poată deconecta încăperea de restul insulei. Iată butonul de declanșare; iată legătura cu dispozitivul de înmagazinare a energiei solare. Mai departe, mai departe... Acum i se dezvăluia acest sector pe care altă dată nu-l cercetase mai atent, fiind în general neutilizat sau utilizat numai în anumite împrejurări necunoscute lui.

Un buton izolat la capătul de sus, în dreapta. Dedesubt, simbolul scoaterii din circuit... Acesta trebuie să fie. Jos, în stînga, claviatura de alegere a lungimii de undă pentru emitere. Să controlez dacă dispozitivul n-are cumva altă utilizare decît izolarea de restul navei. Voi manevra butonul și voi emite un semnal de chemare a schimbului. Dacă în trei minute nu vine nimeni, totul e în regulă.

Apăsă butonul. Se aprinse becul verde care semnaliza executarea comenzii. Florea își chemă schimbul.

Acum aștepta încordat. Cadranul cronometrului indica trecerea clipelor. După două minute, ușa din spatele lui se deschise. Florea se întoarse. Era Karin Celsing.

(Nu trebuie să spun nimic; orice cuvînt ar suna ca o scuză.) Femeia se apropie de el. (O fi observat ceva?) Karin Celsing privi la ceas și-i ceru s-o lase de schimb pentru 15 minute.

— Te așteaptă Ratek pentru revizie.

(Așadar a fost o coincidență. Nu la semnal a venit... și se ferește de mine, deși mă știe sub hipnoză.)

Femeia avea în mînă o hîrtiuță.

cpsf.info

(Probabil o comunicare către șeful ei de pe Pămînt.)
Aștepta ieșirea lui din cabină.
(E grăbită!)
— Plec, doamnă...
(Mă gonești! Dac-ai ști însă ce prilej minunat e întîlnirea asta cu Ratek!)

*
* *

Ratek îl aștepta la ușa de intrare în sala de comandă. Își dădură mîna. În strîngerea lor de mînă, în privirile lor era ceva cald. Simțeau amîndoi că se caută, că merg unul către celălalt.

„Omul acesta — gîndi Florea — nu este în stare să participe conștient la o crimă. Moartea copiilor nu-l poate lăsa indiferent."

Cei doi bărbați se îndreptară tăcuți spre camera de unde se dirija cîmpul electrostatic.

În cabina generatorului, mișcîndu-se la dreapta și la stînga în fața tabloului de comandă, Ratek privi atent de jur împrejur, ca pentru a localiza defectul. Apoi coborî cîteva trepte, invitîndu-l pe Florea să-l urmeze. Apăsînd un buton, trapa pe care se găseau coborî pînă la o adîncime de trei metri. Ratek intră în sala costumelor de protecție. Abia cînd ajunseră aici îl prinse de mîini pe Florea și-i șopti:

— Sîntem urmăriți de Karin Celsing. Am văzut mișcîndu-se micul ecran de inspecție, în timp ce umblam la tablou.

Florea înțelegea că nu mai poate fi vorba de neîncredere. Alianța cu Ratek era obligatorie și trebuia să acționeze imediat, deoarece lipsa lor prelungită ar fi deșteptat desigur bănuieli. De aceea, în puține cuvinte, îi vorbi despre mijloacele folosite de Karin Celsing, despre probabilitatea unor noi asasinate, despre ciudata dispariție a lui Almer. Îi vorbi despre existența unui șef care comanda din umbră întreaga bandă.

Atunci cînd Florea aminti despre copiii din „Orizonturi", Ratek se roși de mînie. Asculta cu fălcile strînse și cu ochii scăpărători. Apoi brusc spuse:

— Mai avem zece minute.

Își puseră costumele de protecție.

Intrară în prima cameră de atac a generatorului. După indicațiile aparatelor de măsurat, Florea descoperi repede o neetanșeitate la una dintre celulele generatorului. Era ne-

Povestiri științifico-fantastice cpsf.info

cesară scoaterea de sub sarcină a unui etaj. Intervenția era *simplă. Stabiliră exact ce aveau de făcut.*

Florea urcă în sala de comandă pentru a scoate etajul de sub tensiune. Ratek rămase jos pentru a opera.

Toată operația dură mai puțin de cinci minute. Florea se mișca la tabloul de comandă ca un om care știe că gesturile sale sînt supravegheate. Coborî apoi la Ratek. Totul era deocamdată în regulă; mai era necesar un control peste cîteva ore.

Schițară un plan de acțiune.

Ratek avea să discute cu cei trei electroniști: cu Fred Hopkins, John Berry și Dick Stone.

— Îi cunosc foarte bine, spuse cehul. Sînt oameni pasionați de meseria lor. Nu sînt în stare să participe de bunăvoie la o crimă. Iar dacă le vom da un plan, dacă vor ști că există o posibilitate să ieșim din plasă, ne vom putea bizui pe ei. Dintre toți, pe Dick putem conta cel mai mult. De altfel, Hope se ferește să aibă prea mult de-a face cu el. Singurii indivizi de care trebuie să ne ferim sînt Ralph Simac și Mario Tarento, niște gangsteri luați cu chirie... Ei sînt pumnul lui Hope.

Ratek urma să fie tot timpul în preajma lui Neacșu, gata de acțiune.

Florea avea să comunice cu prietenii săi de pe Pămînt. La prima intrare în sala mașinii electronice va găsi un mijloc prin care să poată comanda mașinii fără știrea dușmanilor.

Ieșind din prima încăpere, cei doi bărbați erau liniștiți. Se făurise o alianță.

*

* *

Întors în camera de comandă, Florea *o găsi pe* Karin Celsing la postul de radio. Ridicîndu-se de la pupitru, ea se opri în fața lui. El simți micul șoc de avertizare. (Mă țin permanent sub acțiune; se tem; pregătesc ceva.)

Femeia ieși din cameră, repetîndu-i că-l așteaptă după terminarea timpului de gardă.

Florea răsuflă ușurat. Lăsă să treacă două minute. Deconectă legătura cu interiorul insulei. Ca probă, chemă pe Almer, pe Hope. Nu răspundea nimeni. Așadar, izolarea de restul navei era asigurată.

Apăsă pe clapa frecvenței corespunzătoare lungimii de undă 11,00 m și spuse:

— Aici Florea... Aici Florea... Aici Florea...

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

Aşteptă încordat. Dacă cei de jos ar fi fost pe ascultare, trebuia să urmeze răspunsul.

O secundă, două, trei... Tăcerea fu întreruptă de o voce limpede, apropiată:

— Aici „Orizonturi"... Aici „Orizonturi"... Vorbeşte Laura...

Aşadar, ai lui ascultau. Dragii săi prieteni erau la postul lor.

Florea Neacşu îşi stăpîni emoţia, senzaţia de fericire care îl invada şi spuse scurt:

— Corpul pe care mă găsesc poreclit „Invulnerable" este o insulă plutitoare invizibilizată. Masa ei metalică formează placa unui condensator gravito-electric supraîncărcată negativ prin antiprotonizare *. Pentru influenţarea mişcărilor din exterior este necesar un puternic cîmp electrostatic negativ. De aici s-a intervenit în experienţa nr. 27, De aici s-a comis crima din „Orizonturi". Daţi-mi amănunte despre soarta copiilor.

Răspunsul Laurei sosi imediat.

— Majoritatea copiilor au fost salvaţi. Insula este sub observaţie. „Microtellus 4" va intra în acţiune. Curaj, Florea. Curaj, dragul nostru.

— Încetez emisia, încetez emisia. La revedere, la revedere...

Florea refăcu legătura cu restul navei. Examină toate piesele atinse şi se asigură că nu se poate observa nici o urmă. Apoi făcu numărul Karinei Celsing.

— Conform înţelegerii, vă raportez. Totul este în regulă. Nici un semn de funcţionare anormală după intervenţia executată.

— Bine, domnule Nekshoo. La ora convenită eşti aşteptat în sala „Lilly"-ei.

CAPITOLUL XXIII

RITMUL PIERDUT

Ratek îşi făcu de lucru la cablul de legături electrice tocmai în momentul în care Florea trebuia să iasă din camera de comandă. Ciberneticianul verifica operaţia executată de mecanic.

---

* Transpunerea protonilor (particulele încărcate pozitiv din nucleele atomilor) în antiprotoni („protoni" cu sarcină negativă) *(n.a.)*.

Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

— Examinează legăturile pînă la sala „Lilly“-ei, spuse cu glas tare Florea.

Şi şoptit, dar limpede, continuă:

— Fixează un microfon de recepţie la masa metalică a insulei.

Şi după ce-i dădu cîteva instrucţiuni suplimentare îl întrebă:

— Ai înţeles, Ratek?

— Da, voi examina legăturile. Totul (accentuă cuvîntul) va fi în regulă.

După zece minute, în sala maşinii electronice se găseau Hope, Celsing, Albertini, Florea şi Ratek.

— Ce cauţi aici, Ratek? întrebă Hope.

— M-a trimis domnul Florea să examinez cablurile.

— Bine, vezi-ţi de treabă! Apoi Hope se adresă lui Florea: Domnule Nekshoo, treci la pupitru şi introdu în maşină datele dictate de Albertini. Nu se admite nici o greşeală!

Florea răspunse aprobativ şi, în acelaşi timp, se gîndea la toate aceste lucruri neobişnuite: „Albertini a elaborat un algoritm codificat. Au ceva de ascuns. De data asta, Hope comandă «experienţa». Tonul său ameninţător e o dovadă că, dintr-o anumită pricină, se grăbeşte. De ce-o fi lipsind însă Almer? O fi grav bolnav sau se împotriveşte? Cred că se împotriveşte. Cartonul perforat e un indiciu. Poate chiar a fost înlăturat. Aşadar, Hope şi Celsing au rămas singurii stăpîni. Dar ei nu cunosc manevrele maşinii; sînt singurul cibernetician al lui «Invulnerable», iar ei vor să mă folosească pentru îndeplinirea unor noi planuri întunecate. Începe bătălia decisivă. Voi primi să introduc în maşină algoritmul. Dar voi lungi intervalele între comenzi, ca să am timp pentru interpretarea ordinelor. Hope nu va observa. Codul este, desigur, cel obişnuit: *unu pe n*“.

Hope era la dreapta lui; matematicianul Albertini, la stînga, începu să-i dicteze cifrele. Florea bătea încet, făcînd unele manevre inutile.

...0,1; 1; 0,062; 1; 0,070

Era destul de uşor. Aplicînd formula „1 pe n“, împărţea mintal pe unu la fiecare dintre aceste cifre şi obţinea:

10 1 16 1 14

Dacă fiecare dintre cifrele obţinute reprezenta locul literei în alfabetul englez, cuvîntul era „Japan“ *.

* Japonia (în l. engl.)

COLECŢIA Povestiri ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE cpsf.info

Urmară șiruri lungi de cifre. Florea n-ar fi putut urmări traducerea lor mintală dacă n-ar fi existat cuvinte repetate și pauze.

Reconstituite în limbă normală, ordinele introduse erau:

„Cîteva milioane de morți...". „Acțiune de maximă rapiditate". „Japonia, litoralul vestic". „Ora 22".

„Genocid! — gîndi Florea. În clipa aceasta comand cu mîinile mele uciderea a milioane de bărbați, femei și copii. Un imbecil a executat comanda matematică a unor monștri, a căror respirație înseamnă ură și moarte".

Florea privi la cronometrul de pe mîna lui Hope. Era ora 20.

Albertini dicta în continuare.

Introducînd programul, interpretînd textul codificat, numărînd secundele și minutele care se scurgeau spre ora fatală, Florea simțea că tensiunea nervoasă devine tot mai insuportabilă.

Începu să-și calculeze toate mișcările viitoare, presupunînd că n-ar mai fi lăsat singur în sala mașinii.

Deodată o întrebare i se împlîntă în minte. Microfonul!

Trebuia să afle dacă Ratek a așezat microfonul. Întoarse o clipă capul spre ceh. Acesta privea în altă parte. Florea mai încercă o dată. Concomitent, introducea programul dictat. Scăpă ritmul. Din nou o privire aruncată spre Ratek. În sfîrșit, și acesta se uita la el. Cehul dădu imperceptibil din cap: executase operația. Toate aceste clipe pierdute făcură însă ca viteza de introducere să crească vertiginos. Lucra mult prea repede. Hope, care urmărea degetele lui Florea, observă această nefirească accelerare a ritmului. Deodată înțelese că ciberneticianul era treaz. Ce însemna ritmul acesta dezlănțuit?

Florea simți privirile lui Hope. Își încetini treptat bătăile. Dar era prea tîrziu. Hope hotărî să facă proba definitivă. El se mișcă rapid spre dreapta și apăsă butonul de declanșare imediată a operației nipone.

Neacșu sări de la locul său și-l lovi cu putere pe Tom Hope. Ratek îl imobiliză pe Albertini. Dar, în același moment, apărură Ralph Simac și Mario Tarento, care parcă abia așteptaseră această întorsătură a lucrurilor.

Lupta era inegală. Atacați de la spate, Ratek și Florea fură doborîți și legați.

Cu figura schimonosită de ură, Karin urla:

— Loviți-i! Loviți-i!

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

CAPITOLUL XXIX

VOCEA ELECTRONICA

In camera de comandă a insulei, de unde se puteau manevra direct locatorul, postul de radio, motoarele de frînare şi accelerare şi alte dispozitive care funcţionau şi independent de „Lilly“ se găsea toată „populaţia activă“ a lui „Invulnerable“, în afară de Neacşu şi Ratek.

Hope făcu legătura cu Mister C pentru a-i relata ultimele evenimente şi pentru a primi noi instrucţiuni.

— „Lilly“ cod doi... „Lilly“ cod doi...

Urmă conversaţia radiofonică într-un cod pregătit pentru cazuri excepţionale.

Tradus în limba obişnuită, dialogul cifrat suna astfel:

— Vorbeşte, Tom, te ascult! Ce s-a întîmplat? E ceva în neregulă?

— Mister Crawley, Almer a murit. Ciberneticianul romîn a fost folosit pentru introducerea algoritmului acţiunii nipone. Anumite defecţiuni ale tratamentului Celsing m-au obligat să-l imobilizez pe Nekshoo. Plutim spre Japonia cu o viteză de 2 000 km/oră. Zburăm deasupra Mării Galbene.

— Ai lucrat, probabil, ca o ciubotă. Comandă imediat sursa suplimentară de gama. Să rămînă semne vizibile pe tot drumul dintre China şi Japonia. Raportează că ai declanşat sursa de rezervă.

— Sursa strategică, Mister C? Ameninţăm rezerva de energie pentru motoarele insulei. Riscăm să ne prăbuşim.

— După isprava făcută, mai ai nas să faci obiecţii?! Să funcţioneze rezerva la debit maxim şi redu viteza...

. . . .

— Mister Crawley, am declanşat sursa de rezervă de la tabloul de comandă a insulei. Aparatele indică debitul maxim.

— Bine, Hope. Ţine legătura permanentă cu mine, nu părăsi postul.

Hope se întoarse pe taburetul său, pentru a da dispoziţii electroniştilor şi Karinei.

John Berry, unul dintre cei trei electronişti, un tînăr de 19 ani, privea îngrozit la cadranul aparatului care indica debitul maxim de raze gama. Din convorbirea cifrată nu pricepuse nimic, dar limba acelor indicatoare o înţelegea perfect, ca şi colegii săi mai în vîrstă.

Fred Hopkins, om de vreo 50 de ani, originar din De-

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

troit, care trăise 30 de ani cu spaima zilei de mîine, se uita neliniştit cînd la Dick Stone, cînd la pupitrul de comandă. Ar fi vrut să manevreze oprirea sursei radioactive, dar în spatele său, Mario Tarento, imens, amenințător, mesteca chewing-gum.

Dick Stone se mişca abia perceptibil de-a-ndaratelea.

Albertini era palid ca un cadavru. De teamă, îi venea să vomite.

— Ce te caşti aşa, John? urlă Hope. Albertini, ia-l pe Simac şi pe Berry. Treceţi în sala maşinii şi controlaţi pe tablou executarea programului. La orice defecţiune mă chemaţi...

Înainte de a fi auzit sfîrşitul ordinului, Albertini o şi zbughise pe uşa metalică.

Cu un gest şmecheresc, Simac îl invită pe Berry :

— După mine, marş, băiete!

Şi porni spre uşa lăsată deschis de Albertini.

În clipa aceea se auzi o voce stranie, cu timbrul pe care-l au instrumentele muzicale electronice:

— Nimeni nu părăseşte camera în care se află. Orice atingere a uşii înseamnă moarte. Orice atingere a pupitrului meu înseamnă moarte... Nimeni nu părăseşte camera în care se află. Orice atingere a uşii înseamnă moarte...

Şi ca un semn material că ameninţarea era reală, Simac căzu fulgerat în pragul uşii. Uşa se închisese automat, strivind între canaturi trupul gangsterului.

Mario Tarento căzu în genunchi:

— Ne pedepseşte maşina... Ne pedepseşte maşina...

Tom Hope se întoarse către emiţător.

— Mister Crawley... Sîntem blocaţi de „Lilly". Ralph Simac a fost ucis, ajutaţi-ne de jos. Ordonaţi defectarea maşinii, dacă nu...

— Dobitocule... N-ai fost în stare să ţii în mînă un pumn de oameni. La terminarea rezervei... treci în stratostat. O iei şi pe Karin. Ceilalţi să rămînă pe „Invulnerable". Numai la termi...

Vocea furioasă se frînse. Canalul de emisie se defectă.

— Mister Crawley, Mister Crawley...

Cifrele codului special sunau în gol, ca un urlet de groază.

Apoi se auzi un sunet prelung, înfiorător de sirenă.

Fred înţelese că e chemarea lui Ratek şi a lui Neacşu.

Tom Hope aruncă o privire în jurul său.

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

Karin Celsing stătea încremenită cu ochii la postul de emisie amuţit.

Dick Stone acoperea ieşirea spre cabina stratostatului, singura care nu era sub comanda „Lilly"-ei.

Hope scoase revolverul din buzunar, dar înainte de a trage în Dick, Fred îl izbi cu muchea palmei la încheietura gitului. Hope se prăbuşi în nesimţire.

În aceeaşi clipă, Mario Tarento se repezi la Dick. Îl lovi cu pumnul sub bărbie. Dar Fred Hopkins sări în ajutorul lui Dick, şi amîndoi îl doborîră pe gangster.

În timpul luptei, femeia se strecură în cabina stratostatului. John Berry fugi după ea. Erau amîndoi în cabină. John nu izbuti s-o împiedice pe Karin Celsing să comande desprinderea de „Invulnerable". Aparatul cobora spre Pămînt. Pentru a-l imobiliza pe John, Karin Celsing scoase revolverul. John se apropie de pupitrul de comandă. Femeia trase. Tînărul nu căzu însă înainte de a deplasa pînă la maximum maneta acceleratorului...

După mai puţin de un minut, apele Mării Galbene înghiţeau stratostatul prăbuşit.

CAPITOLUL XXX

STILETUL GAMA

Primul caz se petrecu într-o barcă foarte aproape de coasta Chinei. Cei trei pescari fură găsiţi morţi, cu simptomele caracteristice ale efectului gama. Apoi, minut după minut, se înregistrară alte accidente mortale pe ambarcaţii care, în apropierea orei 21 Tokio, se găseau pe Marea Galbenă, de-a lungul paralelei 34 latitudine nordică.

O dîră de moarte şi spaimă, ca urma unui gigantic stilet invizibil, se apropia de aşezările omeneşti de pe insulele nipone.

Posturile de radio şi televiziune transmiteau ştiri şi apeluri desperate. Orice alte emisiuni încetară. O agenţie lansă zvonul unui „atac premeditat împotriva Japoniei". Dar, în acelaşi minut, postul internaţional de pe „Microtellus 4" transmise pe reţeaua mondială filmul urmăririi insulei „invizibile", mesajul ciberneticianului romîn Florea Neacşu şi convorbirile cifrate pe 10,00 m. În acelaşi timp erau anunţate pregătirile de captare. Nava se deplasa deasupra strîmtorii Coreei spre portul Simonoseki, la cîţiva zeci de kilometri sud de Hiroshima. Postul de pe „Microtellus 4" cerea măsuri de evacuare a unei zone de 50 km la sud de Hiroshima

cpsf.info

pe paralela 34 și a unei zone de 100 km din S.U.A., în jurul aceleiași paralele. O.N.U. lansă un apel către toate țările lumii. Guvernul S.U.A. hotărî imediat măsuri de protecție. Totodată, confirmînd posibilitatea ca în această chestiune să fi fost amestecați și cîțiva aventurieri americani, se desolidariza categoric de această „acțiune inconștientă a unor monștri umani".

După două ore de dezbateri în cadrul Senatului S.U.A. se hotărî lansarea unei flotile de stratorachete automate pentru distrugerea corpului aducător de moarte.

Ucigașa insulă „invizibilă" lăsase, în urma ei, un brîu de *moarte și suferință de-a lungul paralelei 34. Se înregistrau* mii de victime.

Prima și a doua serie de stratorachete nu izbutiră să nimerească ținta. Stratorachetele nu erau prevăzute cu un sistem de urmărire pe bază de radiații gama. Pe de altă parte, lucrurile se petreceau noaptea, astfel încît nu putea fi aplicat sistemul de dezinvizibilizare optică. Datorită variației locale a magnetismului pămîntesc și unor curenți stratosferici, pe traiectoria probabilă aveau loc oscilații care sporeau dificultățile întîmpinate.

Populația regiunii amenințate din S.U.A. primi ajutoarele *necesare evacuării. Din cauza spaimei colective, se înregistrară* accidente și sinucideri. Valuri de mașini, flotile și trenuri de avioane se mișcau spre nordul și spre sudul țării.

Nici atunci cînd se anunță că insula „invizibilă" și-a încetat emisia ucigătoare și nici chiar cînd s-a anunțat schimbarea direcției ei către nord, de-a lungul meridianului 165 longitudine estică, locuitorii din întreaga America nu respirară ușurați. Groaza stăruia printre ei.

CAPITOLUL XXXI

CREATORUL COSMICII MOLECULARE

„Microtellus 4" era unul dintre cei patru sateliți ficși lansați de Uniunea Sovietică. Coordonatele lui erau: altitudine 35 810 km, latitudine 0 și longitudine vestică 30°; așadar, verticala coborîtă din centrul lui atingea globul pămîntesc într-un punct la intersecția dintre ecuator și meridianul 30, *cam la jumătatea distanței Columbia-Congo, în Oceanul* Atlantic.

Ceilalți trei sateliți ficși erau situați la aceeași altitudine și latitudine; „Microtellus 1" la 120° longitudine vestică și „Microtellus 2" la 150° longitudine vestică, deasupra Oceanu-

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

lui Pacific, iar „Microtellus 3" la 60° longitudine estică, deasupra Oceanului Indian.

Dacă uneai centrele celor 4 sateliţi ficşi, obţineai un cerc uriaş de 42 500 km rază, paralel cu ecuatorul. Viteza lor unghiulară de revoluţie fiind aceeaşi cu viteza de rotaţie a Pămîntului, microtelluşii priveau mereu globul cu aceeaşi emisferă a lor. Pe partea îndreptată spre planetă erau instalate staţiunile de radiotelevizinne mondială.

Fiecare dintre cei patru sputnici giganţi reprezenta, în acelaşi timp, un laborator complex pentru cercetări experimentale de cosmofizică şi o staţie de pornire pentru navele interplanetare.

Savanţi bătrîni, tineri cercetători, exploratori cosmici de toate neamurile populau aceste mici pămînturi, care priveau cu o faţă Terra şi cu alta spre nesfîrşitele întinderi ale cosmosului.

Iuri Vasilievici Homenko, secretarul ştiinţific al lui „Microtellus 4", era în permanentă legătură directă cu cercetătorii romîni de la „Orizonturi" după crima împotriva copiilor.

Era un bărbat de 40 de ani, blond, înalt, cu înfăţişare atletică. L-ai fi luat drept un campion olimpic de tenis sau înot, după statură şi supleţe. Era, de altfel, un sportiv de clasă: aviator, conducător de nave cosmice şi... pasionat călăreţ.

Aşa stăteau lucrurile la o primă examinare. Dacă ai fi asistat însă la şedinţele de lucru conduse de Iuri Vasilievici, dacă aveai fericirea să lucrezi sub conducerea lui la o temă ştiinţifică, ajungeai destul de repede la alte concluzii.

La prima luare de contact discuta cu tine cîteva minute. Te întreba unde ai învăţat, ce părere ai despre cutare temă, ce opere literare şi artistice te-au impresionat în mod deosebit. Apoi te lăsa zile întregi să-ţi vezi de treabă, printre ceilalţi lucrători ştiinţifici. Părea că te-a uitat în munca de rutină. Cam la o săptămînă sau două după prima întîlnire, te trezeai cu el alături, ca din întîmplare. Te anunţa că vei lucra în cutare sector, la cutare temă. Din o sută de cazuri de acest fel, în 99 cel în cauză avea impresia că a fost „descoperit". Homenko era, într-adevăr, un descoperitor de oameni. El îi găsea nu numai pe lumea mică a lui „Microtellus 4", ci şi în laboratoarele terestre. Pe Sien-Lu a invitat-o la baza de cercetări cosmofizice, bănuind, de la prima informare, că observaţiile tinerei astrofiziciene chineze pot duce la o descoperire interesantă.

Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

Oferind fiecărui cercetător condiţiile de lucru cele mai potrivite cu profilul său psihic şi sprijinind fiecare lucrare ca pe una proprie, el obţinea rezultate colective extraordinare.

Asemenea condiţii le-au fost create şi lui Victor Grozea şi lui Sien-Lu.

Homenko se impusese în atenţia lumii ştiinţifice chiar de la prima sa lucrare, deschizătoare a unei noi şi vaste discipline : cosmica moleculară. Avea 30 de ani cînd a pus principiile acestei ştiinţe într-o comunicare de 12 pagini, intitulată „Aplicarea relaţiilor de descriere a cîmpului atomomolecular la concentraţii galactice". Ideea era grandioasă prin simplitatea şi consecinţele ei.

După cum se ştie, primele modele atomice au fost inspirate de sistemul planetar şi relaţiile mecanice newtoniene. În mai puţin de un secol, s-a ajuns de la aceste modele de primă aproximaţie la cunoaşterea unor amănunte de structură atomică şi moleculară care au determinat o revizuire totală a primelor idei. Teoria cuantică-relativistă şi relaţiile matematice de descriere a cîmpului mezonic nuclear şi interatomic au dus, cu timpul, la o viziune nouă a interacţiunii particulelor materiale.

Iuri Vasilievici Homenko a pornit pe o cale întoarsă, aplicînd complexul de cunoştinţe obţinut în domeniul microcosmosului la corpurile macrocosmosului. Grupe de planete şi sori erau privite ca particule de dimensiuni uriaşe. Sistemele galactice erau considerate ca fiind nişte oscilatori care produceau unde supramiriametrice: mega, tera şi gigametrice *.

Un exemplu de mişcare ondulatorie de frecvenţă foarte joasă îl reprezintă precesia echinoxiilor.

Aplicînd relaţiile valabile în domeniul particulelor din microcosm, cu modificările necesare, la macrocosm, Homenko prevedea efecte de interferenţă de tip special. Aceste efecte erau expresia unui aspect al interdependenţei fenomenelor materiei universale.

Aşa cum pentru a studia structura unui cristal se folosesc razele X, de mică lungime de undă, aşa cum se foloseşte interferenţa luminii vizibile pentru lungimi de milionimi de milimetru sau undele ultrasonore şi sonore pentru fenomene mo-

* Undele miriametrice au lungimea de 10 km; ele ar putea fi numite şi microhertziene, fiind de frecvenţă foarte joasă, sub o perioadă pe secundă (sub un hertz). *Miriametrul* = 10 000 m; *megametrul* = 1 000 000 m; *gigametrul* = 1 000 000 000 m; *terametrul* = 1 000 000 000 000 m *(n.a.)*.

Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

leculare, Homenko folosea undele cosmice pentru cercetarea galaxiilor.

Pe „Microtellus 4“ se executau, sub conducerea lui Homenko, experiențe cu modele de „molecule cosmice“.

CAPITOLUL XXXII

DIALOGUL „INVULNERABLE“ — „MICROTELLUS 4“

La ora 22 și 15 minute a unei zile de octombrie, secretarul științific al lui „Microtellus 4“ fu înștiințat că s-a receptat un apel radio de la Toma Alexandrescu. Biofizicianul romîn anunța că de pe insula „invizibilă“ Florea Neacșu transmisese următoarele:

„Tovarăși din «Orizonturi», sînt obligat să vă vorbesc în condiții neobișnuite. Vă pot transmite, dar nu pot recepta răspunsul vostru. Comunicați satelitului «Microtellus 4» să recepționeze pe 11,00 m.

Repet comunicarea: Tovarăși din «Orizonturi»...

Consider că ați recepționat mesajul meu și transmit peste 5 minute către satelitul fix. Rămîneți mereu pe ascultare“.

*

* *

Florea și Ratek fuseseră legați cu mîinile la spate și aruncați într-o cabină goală. Mecanicul ceh își reveni primul din comoția produsă de lovituri. Era la o distanță de doi metri de Neacșu, care zăcea în nesimțire. Încercările de a se mișca prin rostogolire îi produceau dureri groaznice între coaste. Penibil, centimetru cu centimetru, el se tîrî într-o rînă spre ciberneticianul romîn.

Între timp își veni în simțiri și Florea. Privi în jur și înțelese într-o clipă situația în care se găsea. Izbuti cu greu să se întoarcă spre Ratek. Cînd li se întîlniră privirile, lumina unui zîmbet rătăci pe figurile lor.

Primul cuvînt al lui Florea fu: „Microfonul“. Auzind el însuși cuvîntul rostit, se învioră brusc. Își controlase vocea. Vorbea... Era în stare să vorbească limpede.

Ratek răspunse tot printr-un singur cuvînt:

— Instalat.

Florea repetă cîteva cifre abia șoptit și, ca pentru a spulbera temerile celuilalt, spuse cu voce tare:

— Nici o grijă, Ratek. Nu aiurez. Mi-am încercat doar memoria. Este limba în care voi vorbi mașinii.

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

Începu să se tîrască într-o rînă, cu mişcări trudnice, dar precise. După cîteva minute, se află lîngă peretele opus uşii. Ratek îl urmă înţelegîndu-i intenţia. Nu mai avea nevoie să i se explice că prin tubul metalic, care lega de peretele metalic al insulei toate cabinele, vibraţiile vocii puteau ajunge la microfonul instalat în perete şi conectat la maşina electronică. Tubul se găsea la aproximativ jumătate de metru de podeaua cabinei. Cînd amîndoi fură sub tub, Neacşu se rostogoli astfel încît ajunse culcat, cu faţa în sus, pe spatele mecanicului ceh. Ridicîndu-şi capul, Florea atingea cu gura capătul tubului metalic.

O singură comandă în limba codificată, cifrică era suficientă pentru a face ca maşina să poată primi ordinele şi în limba obişnuită. Florea dădu, însă, în limba cifrică ordinul de oprire la accesul maşinii pentru toţi cei dinafara cabinei lui. Voia să evite astfel interceptarea ordinului vorbit, în cazul în care cineva s-ar fi găsit întîmplător la pupitrul maşinii. Comanda a fost dată răspicat, în grupe de cifre, cu pauze perfect egale între grupe.

Efortul de a dicta fără greşeală în poziţia în care se afla nu-l opri să repete comanda. Abia după asta Florea lăsă capul pe capul lui Ratek, pentru o clipă de odihnă.

Acum dădu, în sfîrşit, ordinul de trecere la limba obişnuită.

Nu mai putea să discute cu Ratek, deoarece s-ar fi produs astfel perturbarea ordinelor. Din cînd în cînd, îi atingea braţul, ca pentru a-l întreba dacă nu-i este prea greu. Drept răspuns, mecanicul îşi încorda muşchiul.

Florea gîndea comenzile, ţinînd seamă de timpul care se scurgea, de măsurile posibile ale celor de pe „The Invulnerable", de viteza insulei.

După oprirea accesului la maşină, comandă cifrat:

— Anulează canalul de emisie pe 10,00 m!

Asta trebuia să însemne ruperea legăturii cu stăpînul navei, aflat pe Pămînt. (S-au efectuat oare comenzile? Sau întregul sistem de comandă proiectat era doar o închipuire? Verificarea transmisiei prin microfon era necesară ca aerul. Verificarea... verificarea...)

Urmă ordinul:

— Lansează un semnal de sirenă, de intensitate maximă.

Un sunet prelung, victorios de sirenă pătrunse pînă în cabina în care se găseau Florea şi Ratek.

Confirmarea executării ordinelor se materializa în această

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

vibrație sonoră, transmisă prin conductele insulei pînă în ultimele ei unghere.

După cîteva minute, urmă apelul lui Florea:

— Prieteni, împiedicați orice intervenție a dușmanilor. Aici Neacșu și Ratek.

Florea acționa astfel, bazîndu-se pe eventualitatea că Hope ar încerca să părăsească insula.

— Traiectoria de altitudine maximă! Anulez comanda de iradiere! (Voia să evite astfel ca, la ora hotărîtă prin algoritmul care îl introdusese la ordinul lui Hope, să înceapă ucigătoarea emisie; nu bănuia declanșarea sursei strategice, de existența căreia nu avea cunoștință.)

— Comunică pe 11,00 către „Orizonturi": Tovarăși din „Orizonturi"...

(Ideea de a intra în comunicație cu „Microtellus 4" se baza pe probabilitatea folosirii mijloacelor de cosmică moleculară și pe ipoteza că cei de acolo urmăreau necontenit insula „invizibilă" prin releul sateliților ficși.)

*

* *

Iuri Vasilievici Homenko se găsea astfel în legătură directă cu Florea Neacșu. Recepționa mesajele ciberneticianului romîn, fără să-i poată răspunde decît prin acțiunile sale, calculate în raport cu acțiunile probabile ale lui Florea. Era un dialog cosmic, un patetic dialog al rațiunii și al dragostei de om.

„The Invulnerable" se găsea dincolo de limita vizibilității lui „Microtellus 4". Prima mișcare a secretarului științific fu să transmită către „Microtellus 2" coordonatele probabile ale insulei „invizibile". Noaptea făcea însă aproape imposibilă urmărirea optică.

Homenko asculta cu atenție maximă relatarea lui Florea și ordinele date de acesta mașinii. Viteza cu care se precipitau lucrurile cerea hotărîri rapide, orientate spre captarea lui „The Invulnerable", spre salvarea eroilor amenințați și prinderea bandei de criminali.

— Către „Microtellus 2"... Către „Microtellus 2"... Lansați în paralel deasupra lui „Invulnerable" opt rachete de precizie, cu sursă puternică de ultraviolete și cu emițătoare de unde de putere.

(Homenko dăduse dispoziția de a se calcula, pe baza *informațiilor și a datelor din studiul Grozea-Sien-Lu și a relatărilor* lui Florea, coordonatele cele mai probabile ale lui „In-

Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

vulnerable“; ultravioletele aveau rolul de a dezactiva substanțele fluorescente de pe pereţele interior al insulei „invizibile“, iar undele de putere trebuiau să înlocuiască obișnuitele descărcări electrice asupra neonului. Manevra reușită însemna transformarea lui „The Invulnerable“, pentru cîteva secunde, într-un uriaș bec roșu-portocaliu de neon.)

La patru minute după mesajul lui Homenko, trenul de rachete pleca de pe „Microtellus 2“, în raza căruia se găsea „The Invulnerable“.

Rachetele aveau să urmeze traiectorii eliptice, coborînd de pe „Microtellus 2“ spre obiectiv, și apoi să se întoarcă, după ce vor fi lansat asupra lui „Invulnerable“ un puternic fascicul de ultraviolete și de unde de putere.

Momentele succesive în care rachetele aveau să ajungă deasupra insulei erau calculate cu precizie de miime de secundă. Luminarea lui „Invulnerable“ urma să se producă, din păcate, abia după trecerea peste teritoriul Japoniei.

Timpul necesar lansării și drumului pînă la „Invulnerable“ era mai mare decît durata trecerii insulei peste teritoriul Japoniei. Homenko lucra pe ipoteza vitezelor maxime.

— Aștept efectul acțiunii voastre prin „Microtellus 2“, transmitea pe 11.00 m Florea către „Microtellus 4“.

Homenko sesiză singura greșeală a lui Neacșu. Dacă acesta ar fi ordonat luminarea insulei ca în timpul zilei, „Invulnerable“ ar fi apărut, pe fondul cerului de noapte, ca un bec fluorescent. Florea însă pierduse din vedere această posibilitate. Secretarul științific spera ca radiația roșu-portocaliu a lui „The Invulnerable“ să ajungă măcar pentru o secundă la Florea și să-i sugereze soluția.

. . . .

— Am înțeles „Microtellus“. Am înțeles... Prin fereastra de cuarț a cabinei a fulgerat lumina roșie a neonului. Comand descărcările pentru a menține permanent efectul.

Pînă la acest răspuns al lui Florea, care confirma reușita manevrei efectuate de „Microtellus 2“, Homenko calculase și pornise una dintre cele mai extraordinare acțiuni pe care a proiectat-o vreodată un om de știință.

Un model uriaș de moleculă cosmică, avînd un diametru de 10 km, fu lansat cu o viteză de 30 000 km/oră spre Pacific.

Molecula avea de străbătut o curbă uriașă, de la altitudinea și latitudinea lui „Microtellus 2“ pînă deasupra lui „Invulnerable“.

. . . .

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

— Ura! Ura!... (Din dispozitivul electronic al mașinii de pe „The Invulnerable" acest strigăt izbucni, străbătînd spațiile. Florea simțea, după variația bruscă a accelerației și senzația de cădere, schimbarea direcției spre nord.) Simt brațele puterii voastre, prieteni, tovarăși...

Toate stațiile de emisie de pe cei patru sateliți transmiteau lumii filmul pe viu al captării și conducerii lui „The Invulnerable" către Kamciatka.

— Transmit posturile televiziunii mondiale „Microtellus"... Transmit posturile televiziunii mondiale... Telespectatori ai lumii, vă prezentăm în aceste clipe captarea insulei plutitoare, implicată în monstruoasele crime din „Orizonturi" și Japonia. Reveniți pe lungimile de undă obișnuite. Defecțiunea produsă la toate posturile de recepție se datorește influenței cîmpului moleculei cosmice folosite la captare. Perturbarea nu se va mai repeta... Rămîneți pe recepție...

Pe ecranele televizoarelor de pe întregul glob pămîntesc apăru „The Invulnerable" în culoare roșie-portocalie.

Pe străzile orașelor, în săli de spectacole, în avioane de cursă lungă și vapoare, în locuințe, oamenii urmăreau transmisia „Microtellus".

...insula este respinsă de molecula cosmică „Homenko". Ea se mișcă pe meridianul 165 est cu viteză determinată de noi, de 2 000 km/oră. Se păstrează această viteză pentru reușita operației.

(Profilul lui „The Invulnerable" filmat de pe „Microtellus 2" oscila lin în jurul axei de mișcare. Lupta cosmică stîrnea emoție în toate colțurile Pămîntului.)

...insula constituie, de fapt, armătura unui condensator, a cărui a doua armătură este Pămîntul. Materialele de densitate foarte mică din care este construită insula fac ca în întregime — cu oamenii și instalațiile de pe ea — să aibă o densitate abia de două ori mai mare decît a aerului.

...atenție, vă prezentăm un atom al „moleculei cosmice"...

(Pe ecranele televizoarelor pătrundea o sferă, care împingea de la distanță insula. Pentru a reda vizual cîmpul repulsiv din jurul acestui corp ceresc artificial, teleoperatorii supraimprimaseră pe imaginile celor două corpuri cosmice cîmpul dintre doi poli magnetici de același semn. Acest cîmp era făcut vizibil prin mici granule colorate de metal magnetic.)

...teleghidăm de pe „Microtellus 4" prin „Microtellus 2" mișcarea „atomului cosmic". Insula se mișcă uniform pe o dreaptă înclinată spre Pămînt. Peste două ore, insula va ate-

ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE cpsf.info

riza într-un punct prestabilit. Vă vom retransmite momentul aterizării şi al contactului cu cei de pe insulă.

CAPITOLUL XXXIII

„LILLY" DECODIFICĂ SECRETUL!

Pe întregul glob, crima din „Orizonturi" şi genocidul din Japonia deveniseră subiectul central la ordinea zilei. Încercările cîtorva ziare finanţate de trustul C de a se arunca întreaga răspundere asupra lui Almer şi „individului" Tom Hope fură şterse de valul protestelor unanime.

Cine este vinovatul? Această întrebare preocupa populaţia întregii planete. Problema era discutată în şcoli, în cluburi, în cercuri intime şi în asociaţii largi. Nici un ziar nu putea evita discutarea ei.

Umanitatea respingea cu hotărîre ideea reîntoarcerii la vremurile în care un grup de indivizi, avînd în mîinile lor instrumente ale distrugerii, ameninţau existenţa societăţii.

Încercările desperate ale presei lui Crawley de a fabrica povestea unui Kurt Almer, care, „atins de morbul raţionamentului integral, voia să schimbe lumea", se izbeau de valul revoltei împotriva acestui genocid premeditat.

Milioane de oameni cereau o „declaraţie publică" a „Lilly"-ei pentru cunoaşterea amănunţită a planurilor înscrise în ea; cereau măsuri imediate din partea tuturor statelor pentru a asigura omenirea împotriva reluării de către indivizi şi grupuri a unor tentative de tip „Invulnerable".

Ghana ridică în faţa O.N.U. problema de drept internaţional legată de acest genocid: „Pentru stabilirea mijloacelor efective prin care să se asigure că forţele produse de geniul uman nu vor mai putea să fie vreodată îndreptate împotriva popoarelor".

Înscrierea acestui punct pe ordinea de zi a Adunării Generale a O.N.U. întîmpină o oarecare rezistenţă din partea cîtorva delegaţii care voiau să dovedească („în numele libertăţii de acţiune a omului, al răspunderii individuale şi al dreptului inviolabil al statelor de a judeca pe propriii lor cetăţeni") că problema ridicată n-avea ce căuta pe ordinea de zi a O.N.U.

A doua zi, delegatul Ghanei luă cuvîntul în replică. Membrii adunării se aşteptau la un protest vehement, la o pledoarie înflăcărată pentru lichidarea — pe cale interstatală — a posibilităţii genocidului. Dar lucrurile nu se întîmplară aşa.

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

Delegatul Ghanei pronunță în tăcerea marii săli următoarele cuvinte:

„Declar în fața omenirii și a delegațiilor guvernamentale din această sală că un reprezentant al trustului C mi-a oferit un milion de dolari în schimbul retragerii propunerii de înscriere pe ordinea de zi a O.N.U. a punctului pe care-l discutăm.

Cei care își mai închipuie că popoarele pot fi cumpărate și vîndute se înșală. Cer punerea la vot a introducerii punctului pe ordinea de zi și rezolvarea urgentă a chestiunii prin constituirea unui Tribunal internațional permanent, împuternicit să judece și să sancționeze tentativele de genocid".

Ziariștii țîșniră din loja lor, întrecîndu-se să ocupe, cu o fracțiune de secundă mai devreme, un loc în sala de transmitere a știrilor. Fură asaltate legăturile directe cu bursele din New York și celelalte orașe ale statelor capitaliste.

În sala Adunării Generale rămaseră — și după întreruperea ședinței de către președinte — majoritatea delegaților.

Era pretutindeni în sălile palatului O.N.U. o atmosferă febrilă. Se discuta pe grupe regionale și continentale, organizat și neorganizat, oficial, semioficial și în particular.

Cînd se anunță reînceperea ședinței, nici un loc nu rămăsese liber în sala centrală a palatului.

Fu înregistrată o rezoluție prin care se încerca amînarea discuției. Ea fu respinsă cu o majoritate zdrobitoare de țări din care făceau parte U.R.S.S., S.U.A., R. P. Chineză, Anglia, Franța, India, Japonia.

În aceeași zi, Adunarea Generală hotărî constituirea unui „Consiliu internațional de judecată a crimei colective premeditate împotriva unor copii de sub ocrotire internațională și a genocidului împotriva populației Japoniei". Președinte al acestui consiliu fu ales reprezentantul Indiei.

Un martor original și foarte important în acest proces s-a dovedit a fi mașina cibernetică „Lilly", nume devenit peste noapte celebru. Nimănui nu i-ar fi trăsnit prin minte s-o considere pe „Lilly" inculpată, în ciuda declarațiilor lui Hope că nu el, ci „Almer și mașina lui infernală sînt autorii crimelor". „Eu — susținea Hope — n-am fost decît finanțatorul unei experiențe ale cărei consecințe nu le bănuiam".

Consiliul de judecată internațional acceptă să i se ia „Lilly"-ei un „interogatoriu public", televizat. În ziua acestui interogator, în locuințe și săli de spectacole, în halele uzinelor, în cabanele din munți, în stațiunile din Antarctica, pre-

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

tutindeni unde bătea o inimă de om, se urmărea pe ecranele televizoarelor declarația mașinii electronice.

Pentru a explora „memoria «Lilly»-ei", consiliul de judecată ceru serviciile unor specialiști ciberneticieni. Printre ei se găsea și Florea Neacșu.

La întrebările puse de membrii consiliului, „Lilly" răspundea atît oral, cu glasul ei electronic, lipsit de inflexiuni umane, cît și în scris, în cele șase limbi internaționale.

— Cîți oameni trebuiau să moară dacă izbutea planul „Invulnerable"?

— 2 000 000 plus sau minus 6 000.

— De ce a trebuit să moară copiii din „Orizonturi"?

— Din motive practice.

— Ce motive practice au determinat atacarea coloniei „Orizonturi"?

— Secret.

Avocatul lui Hope se ridică de la locul lui și ceru cuvîntul.

— Onorată curte, răspunsul mașinii ne dovedește inutilitatea acestui interogatoriu. De altfel, nu există nici o jurisprudență în analele justiției mondiale care să reglementeze mărturiile unei mașini. Chiar presupunînd că acest martor bizar n-ar fi atît de discret pe cît se pare a fi, nu știu cum am putea folosi declarațiile lui. În numele clientului meu, cer renunțarea la explorarea — după cum vedeți infructuoasă — a mașinii.

În loja consultanților, Florea zîmbea. Tăcerea care se așternuse, după intervenția avocatului, era plină de încordare. Teleparticipanții la ședință așteptau cu înfrigurare desfășurarea lucrurilor. Oamenii voiau să audă mărturiile mașinii. Voiau să pătrundă în aceste secrete înscrise în memoria cu milioane de celule a „Lilly"-ei.

În clipa în care ciberneticianul Neacșu se ridică de la locul său, receptoarele aparatelor de televizat se îndreptară spre el. Florea ținea în mînă un carton de mărimea unei cărți de vizită.

— Îngăduiți-mi, domnule președinte, să dezleg eu limba „martorei" noastre...

— Vă rog să transmiteți prin mine întrebarea și să ne indicați modalitatea tehnică de a o pune.

— Dispuneți să se dea mașinii de 3 ori comanda 1 413 pentru adresa 2 465.

— Ce semnificație au aceste cifre?

— Ele înseamnă repetarea de 3 ori a ordinului: „De-

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

codifică secretul". Am primit acest semnal de codificare chiar din mîna lui Kurt Almer. Blocarea va intra probabil în funcțiune ori de cîte ori vom pune o întrebare care atinge subiecte delicate pentru acuzați.

Președintele se apleca spre membrii completului. După o deliberare de cîteva secunde, fu chemat ciberneticianul de serviciu al ședinței, căruia i se dădu dispoziția de a da comanda indicată de Florea.

Zeci și zeci de milioane de oameni așteptau răspunsul la ordinul: „Decodifică secretul. Decodifică secretul. Decodifică secretul". Clipele care urmară li se părură tuturora nesfîrșit de lungi. Deodată pe ecranul mașinii se putu citi:

— Repetă întrebarea.

— Ce motive practice au determinat atacarea coloniei „Orizonturi"? spuse președintele.

— În „Orizonturi" se încerca metoda de protecție împotriva radiațiilor gama. Reușita acestei experiențe însemna anularea puterii stăpînului.

— Cine este stăpînul?

— Secret.

— Decodifică secretul... Decodifică secretul...

— William Crawley.

Părea că auzi freamătul milioanelor de spectatori. Avocații lui Hope și ai lui Albertini rămăseseră încremeniți pe locurile lor.

Interogatoriul era practic terminat. Totuși președintele curții mai puse o întrebare suplimentară.

— De ce ați intervenit în experiența romînilor?

După repetarea răspunsului „secret" și a ordinului de decodificare, veni răspunsul:

— Motivele indicate la întrebarea anterioară privitoare la „Orizonturi".

Cu aceasta, președintele termină interogatoriul. Cîțiva membri ai comisiei cerură însă îngăduința unor întrebări suplimentare. După aprobarea președintelui, fură puse întrebările:

— Ce este omenia?

— Noțiune cu pondere statistică practic nulă.

— Ce înseamnează asta?

— Înseamnă că în cadrul logicii matematice n-am cum opera cu astfel de noțiuni.

— Ce este rațiunea?

— 726 de reguli matematice.

COLECTIA Povestiri ȘTIINTIFICO-FANTASTICE cpsf.info

— Îți pare rău de soarta lui Almer?

— Combinația „îmi pare rău" nu are sens logic.

Avocații inculpaților mai încercară să ridice incidente, dar nimeni nu mai dădea atenție acestor încercări. Nici o formulă avocațială nu mai putea salva de la condamnare pe autorii asasinării lui Kurt Almer, ai crimei din „Orizonturi" și ai genocidului.

Hotărîrea Comisiei internaționale fu pronunțată în aceeași ședință. Se dispunea aplicarea legii internaționale de sancționare a genocidului.

Mașina cibernetică fu atribuită „celor care au contribuit la descoperirea monstruosului genocid".

CAPITOLUL XXXIV

DEȘTEPTAREA

În sălile deschise spre cer ale coloniei „Orizonturi" erau expuse picturile și sculpturile micilor artiști. În cinstea evenimentului — împlinirea unui an de la întemeierea „Orizonturilor" —, administrația Saharianei a dispus să se realizeze „climatul de mai" *.

Soarele rîdea în ferestrele de cristal, tinerețea pe fețele copiilor, bucuria în sufletele oaspeților.

Veniseră din toate colțurile lumii medici și pedagogi, biologi, fizicieni, psihologi, filozofi, artiști. Mai puteai întîlni, amestecați printre copiii „Orizonturilor", pe noul cetățean ceh Karl Ratek sau pe reprezentanții ziarelor sovietice, americane, chineze, romînești...

De la București sosiseră profesorul Mureșan împreună cu Florea Neacșu, care-și terminase tocmai perioada de odihnă.

Victor Grozea însoțit de Sien-Lu descindeau la „Orizonturi", venind de la 35 810 km distanță de Pămînt.

Nu avea loc un congres științific, ci o simplă sărbătorire a copilăriei și a științei.

Nu erau comunicări, referate, luări de cuvînt. Se schimbau cele mai neașteptate păreri, primii embrioni ai unor idei.

Un biomatematician american, care examinase atent încercările artistice ale foștilor pacienți și discutase ore întregi cu cei însănătoșiți, spunea într-un cerc de specialiști:

— În „Orizonturi" asistăm la alungirea curbei lui Gauss

---

* Vezi romanul „Sahariana" de M. Solomon și I. M. Ștefan (Colecția „Povestiri științifico-fantastice" nr. 21, pag. 18, și nr. 22, pag. 10).

Colecția Povestiri științifico-fantastice cpsf.info

aplicată unei singure caracteristici umane: inteligența. Curba în totalitatea ei se mișcă la infinit spre stînga.

— Adică de la ignoranță spre geniu, replică cineva.

— Da, așa-i, intră în vorbă un scriitor indian. Și concluzia este valabilă pentru omenirea întreagă. Știința răspîndită în mase face să crească mereu concentrația inteligențelor în societate și valoarea absolută a inteligenței umane. Curba se lungește și se mișcă la infinit spre stînga...

Mulți își exprimau dezacordul față de această încercare de a exprima matematic un fenomen atît de complex ca inteligența și variația ei istorică.

Dar nimeni nu se îndoia că omul se desăvîrșește pe sine folosind legile propriei sale dezvoltări.

Laura Oprișan, Toma Alexandrescu și Franz Werner făceau oficiul de gazde.

Ajutat de cîțiva colegi, Pietro era ocupat cu ultimele pregătiri pentru prezentarea sculpturii sale, care era una dintre piesele centrale ale expoziției de arte plastice.

Prietenii vechi erau din nou alături, de astă dată la „Orizonturi". Florea nu mai avea figura obosită, care stîrnise strîngerea de inimă a profesorului Mureșan la aterizarea lui „The Invulnerable". Doar un semn al frămîntărilor trecute rămăsese neșters: părul alb de pe tîmple.

Micuță, cu priviri mirate, Sien-Lu nu se simțea stingheră între noii ei prieteni. Îi cunoștea din povestirile lui Victor. Se aștepta la atitudinea prevenitoare a lui Toma, la căldura prietenească a Laurei, la glumele lui Franz.

Către grupul vechilor prieteni veni Pietro. Toate privirile se îndreptară spre el, spre acest simbol viu al succesului experiențelor începute la București. Pe el îl așteptau. Pietro îi invită la „vernisajul" expoziției.

Se apropiară de statuia creată de Pietro.

De departe, statuia de marmură roșie, așezată pe un piedestal în formă de corn, părea o flacără. Pe măsură ce te apropiai, amănuntele sculpturii se conturau, se diferențiau.

Un bărbat puternic, aplecat peste stîncă lovea delicat piatra, cu o unealtă care aducea cu ciocănașul unui arheolog. Omul privea pasionat la cele ce se dezvăluiau de sub strînsoarea muntelui.

Un cap de copil. Pe figura copilului era dăltuit efortul, amestecat cu năzuința de a ieși la lumină. Capul unui copil care se trezea.

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

De la umeri în jos, corpul copilului se pierdea într-un basorelief care sugera peretele muntelui explorat.

Două suliți paralele erau înfipte în spatele încovoiat al bărbatului, deschizător al drumului spre lumină. Între aceste suliți înfipte în carne și figura iluminată, pasionată a omului, contrastul era brutal.

Prietenii priveau emoționați acest strigăt în piatră. Stîngăcia compoziției, alegoria prea directă (cercetătorul care, impasibil la propria durere, se dăruiește smulgerii copiilor din crusta maladiei) nu-i împiedica să simtă forța acestui talent care se deștepta în „Orizonturi."

*

În seara acelei zile, sosi la „Orizonturi" Iuri Vasilievici Homenko. Adusese cu el de pe „Microtellus 4" un dar pentru cei mici: un micromodel de moleculă cosmică, dotat cu un transformator de energie solară. Se puteau efectua cu această moleculă cosmică în miniatură sute de experiențe diferite de *fizică* moleculară.

Pentru cei mari, Homenko adusese într-un recipient de masă plastică probe de vin, obținut prin hidroviticultură pe „Microtellus 4". Aroma „cosmică" a acestui vin își cîștigase celebritatea.

Pentru profesorul Mureșan și echipa lui de cercetători, venise cu oferta colaborării la o nouă temă de cercetare: „recepționarea interferențială a semnalelor venite de la ființele raționale extraterestre ale Galaxiei".

Este lesne de înțeles entuziasmul stîrnit de propunerea lui Homenko. „Efectul Lu-Grozea" fusese elementul care-l inspirase pe secretarul științific al lui „Microtellus 4". Variațiile sesizate în comportarea modelelor de molecule cosmice, cu prilejul urmăririi insulei „invizibile", constituiau un indiciu prea interesant.

Reprezentanți ai forurilor științifice internaționale prezenți la recepția oferită de conducerea „Orizonturilor" își exprimau dorința de a contribui la această nouă ofensivă a cunoașterii.

Florea, Laura, Toma, Franz, Victor și Lu visau treji la această nouă aventură care-i îmbia.

Erau gata să pornească chiar de-a doua zi.

Urma să-și spună cuvîntul „Tigrul", dar acest cuvînt ar putea fi preludiul unor noi întîmplări trăite de eroii noștri.

(SFÎRȘIT)

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

Tiparul: Combinatul poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU

• MAI 1961